

CHLAPEC,
VTÁČIK
&
TRUHLÁR

Matilda
Woodsová

ALBATROS

Chlapec, vtáčik a truhlár

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Matilda Woodsová
Chlapec, vtáčik a truhlár – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

CHLAPEC,
VTÁČIK
&
TRUHLÁR

Matilda
Woodsová

ILUSTROVALA ANUŠKA ALLEPUZOVÁ

ALBATROS

Venujem členom svojej rodiny –
dvojnohým aj štvornohým.

TRUHLÁROVA PRVÁ TRUHĽA

Mestečko Allora bolo známe z dvoch dôvodov. Tým prvým boli lietajúce ryby a druhým nádherné kľukaté uličky. Turisti z celej krajiny sa tam schádzali a pozorovali, ako ryby vylietavajú z mora, zatiaľ čo umelci tam chodievali maľovať obrazy domov na allorskom kopci, ktoré čneli dohora ako schody. Boli také pestré, že umelci ani nemali dosť farieb, aby ich verne zachytili. Povrávalo sa (teda aspoň sestry Finestrové to vraveli), že keď slávny Giuseppe Vernice maľoval strechu ich domu, vytvoril úplne novú farbu.

„Nazval ju skvostná žltkovožltá,“ tvrdila Rosa Finestrová komukolvek, kto ju počúval.

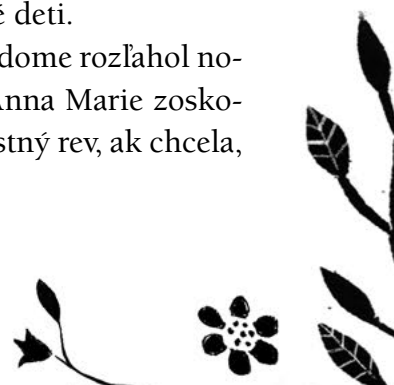
„Získal ju tak, že rozdrvil oko na pávom pierku,“ dodala Clara Finestrová a veľavýznamne pri tom kývla hlavou.

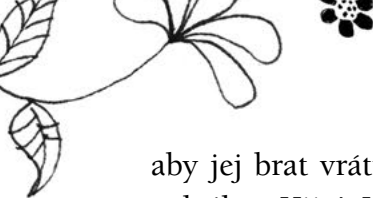
No hoci sa sestry Finestrové rozplývali nad tým, aký majú žiarivý dom, ten vedľa nich bol ešte žiarivejší.

Stál najvyššie spomedzi všetkých a patril Albertovi Cavellovi. Na vrchole kopca nad ním sa rozprestieral už len cintorín. Dom sa skvel ako azúrový drahokam uprostred mora. Nebol však iba žiarivý. Bolo v ňom aj hlučno, a to už od chvíle, keď sa doň nasťahoval Alberto s manželkou Violetou. Len čo sa im narodila dcéra Anna Marie, chvíľok ticha čoraz väčšmi ubúdalo. Potom prišiel na svet syn Antonio a v dome zavládol ešte väčší hurhaj, ktorý sa znásobil, keď medzi jeho žiarivými múrmi prvý raz zaplakal zázrak menom Aida.

Alberto bol najlepší tesár v Allore. Cez deň vyrábal posteľe, stoly a stoličky pre zákazníkov a po večeroch zasa hračky pre vlastné deti.

S každou novou hračkou sa v dome rozľahol nový zvuk: radostný výskot, keď Anna Marie zoskočila z otáčacej stoličky, Aidin zlostný rev, ak chcela,

aby jej brat vrátil oblúbenú bábiku, či Antoniove výkriky: *Hijó! Hijó!*, keď jazdil po schodoch na drevenom koníkovi.

Čulý ruch vládol v ich žiarivom dome sedem rokov, kým neprišiel mor.

Prepukol v najchladnejšom zimnom mesiaci, ale do Allory sa dostal až na jar.

Ako prví ochoreli chlapi, ktorí pracovali na novej železnici, spájajúcej mestečko so severom, potom lekári, ktorí ich liečili, a umelci, čo prišli do mesta maľovať. Iba jediná rodina bola dosť bohatá, aby mohla utiecť. Starosta vzal svojich príbuzných na dlhú dovolenku tam, kam sa choroba nerozšírila.

„Veľa šťastia!“ zakričal ponad tučné plece, keď ich prepychový koč so šiestimi bielymi žrebcami unášal preč.

Mŕtvych spočiatku pochovávali na cintoríne – najprv po jednom, no neskôr až po dvoch a po troch –, ale keďže choroba neustupovala, museli sa zaviesť iné opatrenia.

V zadnej časti cintorína postavili bránu a do kameňa vytesali úzke schodisko, ktoré viedlo k vode. Zosnulých už neukladali do hrobov. Balili ich do plachiet a hádzali do zúrivého, rozbúreného mora.

Čím viac mŕtvych pribúdalo a živých ubúdalo, tým boli dláždené ulice mestečka tichšie. Domy nik nemaľoval a okenice, ktoré inokedy ľudia otvárali, aby privítali jar, zostávali pevne zabuchnuté. Dokonca ani sestry Finestrové z nich nevystrokovali nosy.

Rovnako ako nedokončené obrazy, ktoré ležali opustené na uliciach, aj Allora začínala chátrať.

Choroba sa postupne rozšírila aj do domov na kopci, až sa napokon dostala i do Albertovho príbytku.

Najprv postihla najstaršie dieťa. Alberto si všimol, že Anna Marie má za ľavým uchom purpurovočervený fliačik, keď si čítala vo svojom oblúbenom kresle. Potom ochorel Antonio. Kým trpel v posteli, nakazila sa aj malá Aida.

Violetta a Alberto sa o všetkých troch starali. Keď deti kričali a fňukali, bozkávali ich a objímali, a keď sa ich čas na zemi naplnil, vyprevadili ich slovami: „Len choďte. Jedného dňa sa znova stretieme.“

Violetta svoj sľub dodržala a o dva dni odišla za nimi. V ten večer si po telá prišli zbierači mŕtvov, no Alberto im ich nevydal.

„Nemôžem,“ povedal jednému z dvoch mužov, ktorí čakali pri dverách. „Nemôžem vám dovoliť, aby ste ich hodili do toho krutého mora.“ Aj spreď najvyššieho domu na kopci videl, ako na mieste, kde vlny narážajú na sivé kamene, fŕka pena. Nezniesol pomyslenie na to, že jeho rodina skončí práve tam.

„Musíš sa tiel nejako zbaviť,“ vyhlásil chlap. „Nemôžeš ich nechať v dome. Choroba sa potom šíri rýchlejšie.“

„Pochovám ich.“

„Všetci truhlári zomreli. Posledného sme brali dnes ráno.“

„Tak im truhly urobím sám.“

A presne to aj spravil. Šiel do dielne a prvý raz zhotovil niečo pre ľudí, ktorí už nežili. Vyrobil truhlu pre svoju manželku, najstaršiu dcéru, pre svojho jediného syna a pre malú Aidu. Každá bola menšia než tá predchádzajúca a pasovali jedna do druhej ako bábiky matriošky.

Keď ich Alberto dokončil a pochoval členov svojej rodiny, šiel do dielne a začal vyrezávať truhlu pre seba. Lenže kým skončil, mor ustúpil. Starosta sa vrátil z dovolenky, sestry Finestrové znovu otvorili okenice a po uličkách Allory sa opäť veselo prechádzali ľudia.

Alberto sa k nim však nepripojil. Namiesto toho každý deň sedával pri truhle, čakal, kým sa mu na tele zjaví purpurovočervený fliáčik a choroba si vezme aj jeho.

